

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.402/2014/18.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. február 3. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. február 9. napján nyilvánosan kihirdette a következő

ÍTÉLETET:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. november 21. napján kihirdetett **1.B.390/2011/293.** számú ítéletét

megváltoztatja

az alábbiak szerint:

I. r., II. r. és VIII. r. vádlottak bűnösségét személyenként további **2 rb.** társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés (2) bekezdésének e) és h) pontja] **is megállapítja.**

Az **I., II., III., IV., VI., VII és VIII. r.** vádlottakat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti,** amelyet **VI. r. vádlott esetében börtönben,** a többi vádlott esetében egyezően **fegyházban rendel végrehajtani.**

A szabadságvesztésekből e vádlottak legkorábban annak kétharmad része kitöltését **követő napon** bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Kötelezi az alábbiak szerint felsorolt vádlottakat, hogy a megjelölt magánfeleknek az ítélet jogerőre emelkedésétől 15 (tizenöt) napon belül fizessenek meg **polgári jogi igény** címén:

- az **I., II., IV. r.** vádlottak egyetemlegesen (**1. sz. magánfél neve**) (/1. sz. magánfél lakcíme/ szám alatti lakos) magánfélnek **361.000.-** (háromszáz-hatvanegyezer) forintot és az államnak külön felhívásra, ugyancsak egyetemlegesen **21.660.-** (huszonegyezer-hatszázhatvan) forint le nem rótt eljárási illetéket,

- az **I., II., III., V., VI. r.** vádlottakat egyetemlegesen, (**2. sz. magánfél neve**) (/2. sz. magánfél lakcíme/ szám alatti lakos) magánfélnek **65.400.-** (hatvanötezer-négyszáz) forintot és az államnak külön felhívásra, ugyancsak egyetemlegesen **10.000.-** (tízezer)

forint le nem rótt eljárási illetéket.

2. sz. magánfél ezt meghaladóan előterjesztett polgári jogi igényének érvényesítését **egyéb törvényes útra utasítja**.

A szabadságvesztésekbe beszámítja az első fokú ítélet kihirdetésétől - V. r. vádlott esetében 2013. november 21. napjától - a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Megállapítja, hogy a Bjk. 7/2011. számúnak jelzett bűnjeljegyzék száma helyesen: **Bjk.216/2011.**

Kötelezi VI. r. vádlottat 11.250.- (tizenegyezer-kettőszázötven) forint első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak, külön felhívásra.

Megállapítja, hogy VIII. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: (szám) és I. r. vádlott estében a rablás bűncselekményének törvényhelye helyesen: Btk. 365. §.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi II. r. vádlottat 19.050.- (tizenkilencezer-ötven) forint, III. r. vádlottat 23.000.- (huszonháromezer) forint, IV. r. vádlottat 27.500.- (huszonhétezer-ötszáz) forint, V. r. vádlottat 20.000.- (húszezer) forint, VII. r. vádlottat 15.000.- (tizenötezer) forint másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

A törvényszék **I. r. vádlott** bűnösségét 2 rb. rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, amelyből 1 rb. társtettesként, 1 rb. bűnsegédként elkövetett, 1 rb. rablás büntettének - helyesen - [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, amelyet bűnsegédként követett el, 2 rb. bűnsegédi bűnrészesként elkövetett lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés b/ba) bc), bd) pontok], ebből 1 rb. kísérlet, 2 rb. lopás büntettében [Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés b/ba), bc), bd), (3) bekezdés b/ba) pont], ebből 1 rb. társtettesként, 1 rb. bűnsegédként elkövetett - mondta ki.

II. r. vádlottat 2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, bűnsegédként elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont kísérletében és 2 rb. társtettesként elkövetett lopás büntettében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ba), bc), bd) pont és (3) bekezdés b/ba) pontja] mondta ki bűnösnek.

III. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, társtettességben elkövetett lopás büntettében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ba, bc), bd) pont és (3) bekezdés b/ba) pontja], bűnsegédként elkövetett lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés b/ba, bc), bd) pont] és bűnsegédként elkövetett lopás vétségének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ba), bc), bd) pont] kísérletében állapította meg.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, társtettesként elkövetett rablás büntettének (ugyanezen törvényhely) kísérletében, társtettesként elkövetett lopás büntettében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ba), bc), bd) és (3) bekezdés b/ba) pontok] 2 rb. - ebből 1 rb. kísérlet - bűnsegédi bűnrészesként elkövetett lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ba, bc), bd) pontok] és orgazdaság vétségében [Btk. 379. § (1) bekezdés c) pont és (2) bekezdés].

V. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett rablás büntettének [1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés 1. fordulat, (4) bekezdés a) pont] kísérletében és társtettesként elkövetett lopás büntettében [1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c), d) pontja, (4) bekezdés b/1. pontja] állapította meg.

VI. r. vádlott bűnösségét bűnsegédi bűnrészesként elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében és bűnsegédi bűnrészesként elkövetett lopás büntettében [Btk. 370. § (1) bekezdés (2) bekezdés b/ba), bc), bd) pont és (3) bekezdés b/ba) pont] mondta ki.

VII. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) pont] kísérletében állapította meg.

VIII. r. vádlott bűnösségét társtetteségben elkövetett rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) és c) pont] kísérletében, továbbá lőszerral visszaélés büntettében [Btk. 325. § (2) bekezdés a) pont és (1) bekezdés] mondta ki bűnösnek.

Ezért

- I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 10 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra,
- II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 7 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra,
- III. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 7 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra,
- IV. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 7 év fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra,
- V. r. vádlottat - halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt 7 év és 6 hónap fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra,
- VI. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra,
- VII. r. vádlottat 4 év fegyházra és 4 év közügyektől eltiltásra,
- VIII. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 6 év fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésekbe az érintett vádlottak esetében beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kimondta, hogy a szabadságvesztésből I. r., II. r., III. r., IV. r., VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak leghamarabb a kiszabott szabadságvesztés kétharmad része, míg V. r. vádlott a négyötöd része kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

III. r. vádlottal szemben elrendelte korábbi, két év próbaidőre felfüggesztett egy év börtön végrehajtását is.

Rendelkezett a bűnjelekről és különböző felállásban, részben egyetemlegesen, részben személyükben kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyész az I., II. és VIII. r. vádlottak terhére, az egyesített ügyben emelt vád 1. vádpontjában írt cselekménynek további, személyenként 2 rb. a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés h) pontja szerint minősülő és a (2) bekezdés szerint büntetendő társtetteségben elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében való bűnösségük megállapításának mellőzése miatt, ebben való bűnösség kimondása érdekében,
- I. r. vádlott és védője, részben téves minősítés miatt e vádlott részleges felmentése és büntetésének enyhítése érdekében,
- II. r. vádlott a távolléte miatt kézbesítés útján közölt ítéletnek rá vonatkozó része ellen kézbesítési íven, indokolás nélkül,
- III. r. vádlott és védője a tényállás 5. és 6. pontjában megállapított cselekményben való bűnösség kimondása miatt, ezek alóli felmentés, enyhébb minősítés és összességében a büntetés enyhítése érdekében
- IV. r. vádlott és védője a tényállás a 2. és 5. pontjában megállapított cselekményben való bűnösség kimondása miatt, eltérő - enyhébb - minősítés érdekében,

összességében a büntetés enyhítése végett

- V. r. vádlott a távolléte miatt kézbesítés útján közölt ítéletnek rá vonatkozó része ellen kézbesítési íven és védője, részben eltérő minősítés, továbbá ugyancsak részben bizonyítottság hiánya, illetve bűncselekmény hiánya okából történő felmentés, a 6. tényállási pontban megállapított cselekményben való bűnösség téves jogi minősítése miatt, összességében a büntetés enyhítése érdekében,
- VI. r. vádlott - akivel szemben a vádlott távollétében lefolytatott eljárás miatt az első fokú ítélet közlésére nem került sor közvetlenül - védője, kizárólag a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztése érdekében,
- VII. r. vádlott és védője elsősorban a bűnösség téves megállapítása miatt felmentésért, másodsorban téves jogi minősítés, enyhébb jogi minősítés érdekében, összességében pedig a büntetés enyhítése végett, végezetül
- VIII. r. vádlott és védője a büntetés súlyossága miatt, enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.310/2014/1-II. számú átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy az ítélet tábla az I., II. és VIII. r. vádlottak cselekményét a Btk. 194. § (2) bekezdés e) pontja szerint is minősítse, a vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket szabadságvesztésként tekintse kiszabottnak, amelyet VI. r. vádlott esetében börtönben, a többi vádlott esetében pedig fegyházban rendelje el végrehajtani.

A védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak.

Kifejtett álláspontja szerint azzal, hogy az I., II. és VIII. r. vádlottak a rablási cselekmény közben megkötözött, mozgási szabadságuktól megfosztott 1. és 2. sz. sértetteket a lakásban hagyták, ahonnan csak később tudták magukat kiszabadítani, megvalósították a társtettesként fegyveresen, hivatalos eljárás színlelésével elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettét. Észrevételezte, hogy nyilvánvaló elírás folytán I. r. vádlott esetében az 1 rb. rablás büntettének kísérlete minősítését megalapozó törvényhely helyesen a Btk. 365 §-a.

A vádlottak közül a következők indokolták részletesen, írásban önálló fellebbezéseiket:

III. r. vádlott, aki a 2015. január 15. napján és január 22. napján érkezett beadványaiban egyaránt a fogvatartás alatt tanúsított kifogástalan magatartására, tanulmányi előmenetelére hivatkozva kérte büntetése lényeges enyhítését,

V. r. vádlott a rablás büntetteként értékelt cselekményt legfeljebb „betöréses lopásnak” indítványozta minősíteni és ehhez képest is fenntartotta az enyhítést célzó fellebbezését.

VI. r. vádlott védője a fellebbezését írásban, részletesen indokolta és okiratokat csatolt, ezek azonban a fellebbezési nyilvános ülésre vonatkozó eljárási szabályok értelmében bizonyítékként nem voltak értékelhetők.

Egyebekben a védők a fellebbezési nyilvános ülésen a bejelentettel egyezően tartották fenn fellebbezéseiket, amit az I. r. vádlott védője részben módosított abban, hogy a 6. vádpontban írt rablás bűncselekményének legfeljebb előkészülete valósult meg. A III. r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezése jogcímét elsősorban bűncselekmény hiánya, másodsorban bizonyítottság hiánya okára alapította, a IV. r. vádlott védője a 6. pontban megállapított cselekményt ugyancsak legfeljebb előkészületként, az V. r. vádlott védője a 6. vádpontban írt cselekményt legfeljebb „betöréses lopásnak” indítványozta minősíteni.

VI. r. vádlott védője a védence terhére elbírált cselekmény kapcsán kiemelte azt, hogy védence tudata nem fogta át a bűncselekmény tárgyi ismérveit, pusztán csak a jelenléte állapítható meg, ami viszont nem gyakorolhatott számottevő szándékerősítő hatást a vádlott-társaira. Sérelmezte a büntetések belső aránytalanságát.

A VII. r. vádlott védője már elsődlegesen a 3. sz. sértett meghallgatásának mellőzése miatti „törvényes vád hiánya” eljárási akadályra is hivatkozott és erre is alapította a felmentést célzó fellebbezését. A VIII. r. vádlott védőjeként eljáró ugyanezen védő kiemelte, hogy védecét belesodorták az eseményekbe, a fiatal felnőtt beismerte a bűncselekményt, amelyre legfeljebb eshetőleges szándéka terjedt ki, ami egyébként is kísérleti szakban maradt. Ezért arra tett indítványt, hogy oly mértékű enyhítést eszközöljön az ítélőtábla, amellyel kitöltötnék legyen tekintve a kiszabott szabadságvesztés.

A fellebbezési nyilvános ülésen jelen volt vádlottak csatlakoztak védőikhez.

VII. r. vádlott az utolsó szó jogán személyi körülményeiben bekövetkezett változásról nyilatkozott.

Kizárólag az ügyész I. r., II. r. és VIII. r. vádlottak terhére, bűnösségük személyenként további 2 rb. társtettesként fegyveresen, hivatalos eljárást színelve elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében való bűnösségük megállapítását célzó fellebbezés az alapos. A vádlottak és védők fellebbezéseit az ítélőtábla alaptalannak találta.

Az ítélőtábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét teljes terjedelmében felülbírált az ahhoz vezető eljárással együtt, függetlenül attól, hogy ki, milyen irányban jelentett be fellebbezést.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely ítéletének akárcsak részleges hatályon kívül helyezéséhez kellett volna vezessen.

Nem osztotta az ítéletábra VII. r. vádlott védőjének a törvényes vád hiányára vonatkozó okfejtését. A törvényes vád fogalmát, azaz az alaki és tartalmi feltételeit a Be. állapítja meg. A vád törvényes, ha a vádló a bírósághoz benyújtott indítványában meghatározott természetes személy büntető törvénybe ütköző konkrét cselekménye miatt büntetőeljárás lefolytatását kezdeményezi.

A vád törvényességét nem érinti, hogy a nyomozás szabályait betartották-e és az sem, hogy a vád törvényesen beszerzett és ellenőrzött bizonyítékokon alapul-e. A vád anyagi jogi megalapozottsága a vád törvényessége szempontjából közömbös. A vád törvényessége a vádnak az a képessége, amelynek folytán alkalmas a bírósági eljárás megindítására (EBH 2014.B.17.). Ezzel az állásponttal az ítéletábra teljes mértékben azonosult, ezért a VII. r. vádlott védőjének érvelése nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása azonban részleges megalapozatlanságban szenvedett, így a másodfokú bíróság a határozatát erre a tényállásra nem alapíthatta, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg és a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával [Be. 351. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont 2. fordulata és c) pontja].

A részleges megalapozatlanságot az ítéletábra a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján, a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével, továbbá a Be. 353. § (3) bekezdése értelmében bizonyításnak nem minősülő nyilatkozattételére figyelemmel VII. r. vádlott személyi körülményeinek kiegészítésével a következők szerint küszöbölte ki:

VII. r. vádlott időközben a (munkahely megnevezése)-ban dolgozik havi 180 ezer forint körüli nettó keresettel.

II. r. vádlott - helyesen - egy ízben büntetve volt, egyszer pedig próbára bocsátotta a bíróság.

III. r. vádlottal szemben folyamatban lévőnek írt büntetőeljárás időközben jogerősen befejeződött; a Szegedi Városi Bíróság az említett ügyben 1 év 8 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmények miatt.

V. r. vádlott elsőként megjelölt szabadságvesztését már mint többszörös visszaesővel szemben szabta ki a bíróság.

Az egyes tényállások kapcsán rögzített azon megállapításokat, hogy az érintett sértettek nem léptek fel magánfélként, az ítéletábra mellőzi.

1. sz. magánfél a nyomozás során 361.000,- Ft erejéig polgári jogi igényt terjesztett elő a jogelődje sérelmére elkövetett bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére. Kamatot nem kért.

2. sz. magánfél 500.000,- Ft-ot meghaladó, közelebbről meg nem jelölt mértékű, de a neki okozott kár megtérítésére irányuló polgári jogi igényt terjesztett elő - ugyancsak a nyomozás során - a károkozó elkövetőkkel szemben és kamatot ő sem kért.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a rendkívül széles körben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen érdemét tekintve megalapozott tényállást állapított meg, amely a most eszközölt kiegészítésekkel vált mindenben megalapozottá, így irányadóvá immár a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság megfelelő indokokkal adott számot arról, hogy az egymással szemben álló bizonyítékok közül melyeket miért fogadott el, másokat miért nem. Indokai logikusak, meggyőzőek, megfelelnek a köztapasztalat és az elemi logika szabályainak is és a bizonyítékok mérlegelése körében perrendi hiba sem volt tapasztalható. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

Az érintett vádlottak felmentését, illetve cselekményeik enyhébb minősítését célzó vádlotti, illetve védelmi fellebbezések kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadják.

Irányadó a törvényen alapuló állandósult bírói gyakorlat abban, hogy megalapozott első fokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a felülbírálat során.

Ebből következik, hogy a kizárólag a bizonyítékok mérlegelését támadó és azon keresztül eltérő tényállást és enyhébb minősítést, illetve felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A megalapozott tényállásból a törvényszék helyesen következtetett valamennyi vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Az elsőfokú bíróság azonban annak ellenére, hogy az indokolásban részletesen foglalkozott az I., II. és VIII. r. vádlottaknak a tényállás 7. pontjában rögzített cselekmény során megvalósult személy elleni bűncselekmény valamennyi törvényi-tényállásbeli kritériumával, azokat a jogi indokolásban törvényhely szerint minősítette

is (első fokú ítélet 41. oldal alulról a második bekezdése), elmulasztotta I. r., II. r. és VIII. r. vádlottak bűnösségének kimondását a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) és h) pontja miatt eszerint minősülő és a (2) bekezdés szerint büntetendő - helyesen - a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében. Ezt az ítélet tábla ennek megfelelően pótolta.

I. r. vádlott esetében nyilvánvaló elírás folytán 1 rb. rablás büntetéként minősített cselekmény törvényhelyét pedig - nyilvánvaló számcseré, tehát leírási hiba folytán - helytelenül hívta fel, mert az helyesen a Btk. 365. §-ába ütközik.

Nem tulajdonított kirívó jelentőséget annak az ítélet tábla, de a teljesség érdekében megjegyzi, hogy V. rendű vádlott lopás büntetéként értékelt cselekménye kapcsán az 1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdése és (2) bekezdés hivatkozott pontjai mellett ez utóbbi megkezdés 2. fordulatára történt hivatkozás is indokolt lett volna.

Nem tévedett a törvényszék az alkalmazandó anyagi jog megválasztásában sem. Az erre vonatkozó okfejtését az ítélet tábla mindenben osztotta, egyedül V. r. vádlott volt - előéleténél fogva - abban a helyzetben, hogy esetében a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel nem biztosított a Btk. enyhébb elbírálást, az elkövetéskori 1978. évi IV. törvény rendelkezéseihez képest.

Az erre vonatkozó indokolást a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy V. r. vádlott esetében a Btk. 89. § (1) bekezdése (a többszörös visszaesőkre vonatkozó büntetési tételkeret kettős emelése) lényegesen súlyosabb elbírálást eredményezett volna, így erre tekintettel sem volt alkalmazható az elbíráláskori törvény.

A többi vádlott tekintetében a másodfokú bíróság felhívja a Kúria 4/2013. számú Büntető Kollégiumi véleményét is, amely egyértelmű iránymutatást adott arra, hogy a feltételes szabadságra bocsátás megváltozott anyagi jogi környezete adott esetben az új törvény alkalmazására ad lehetőséget és a jelen ügyben ez volt a helyzet.

Az érintett cselekmények esetén a fegyveres elkövetésre vonatkozóan a másodfokú bíróság - továbbá - felhívja a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pontjának a) pontjára figyelemmel az ehhez kapcsolódó analóg rendelkezést (ugyanebben a pontban), V. r. vádlott esetében pedig az 1978. évi IV. törvény 137. § 4/a. pontját (az ún. fegyver-utánzatokkal elkövetett bűncselekménynek a fegyveres elkövetéssel azonos megítélését e törvényhelyekre történő utalással kell megindokolni).

Az elsőfokú bíróság által egyébként, a már kifejtettek szerint helyesen megválasztott és alkalmazandó büntető törvény szóhasználatának az első fokú ítéletnek a büntetés kiszabásra vonatkozó része nem felelt meg.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság kimerítően vette számba és súlyuknak megfelelően is értékelte.

Különösen helyesnek ítélte az ítélőtábla az időmúlásnak és az azzal érintett vádlott esetében ezen belül is az előzetes fogvatartásban töltött hosszú időnek nyomatékos enyhítő körülményként történt értékelését. A másodfokú bíróság is úgy ítélte, hogy az elsőfokú bíróság a büntetési tételkeretek között az V. r. vádlott esetét is ide értve az ún. középértékes bünteteskiszabási szabályra is figyelemmel inkább a büntetési tételek alsó határához közeli mértékű szabadságvesztéseket szabott ki - I. r. vádlott esetében indokoltan nem élt ezzel a lehetőséggel.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak ezzel a helyesen megindokolt büntetés kiszabási tevékenységével tekinti teljes mértékben kompenzálnak az időmúlást, amely a bűncselekmények befejezésétől azok immár jogerős elbírálásig bekövetkezett és ami a vádlottaknak nem róható fel.

Egyedül I. r. vádlott esetében mellőzte az enyhítőként értékelt személyiségzavart, mert annak a bűncselekmények elkövetésének megfontolására, következményeinek felismerésére nem volt kihatása, tekintettel a Kúria 56. számú Büntető Kollégium véleményében (II/4. pont utolsó bekezdése) megfogalmazottakra.

A kifejtettekből következik, hogy a büntetések lényeges enyhítését célzó fellebbezéseket sem ítélte alaposaknak a másodfokú bíróság, tekintettel arra, hogy a kialakult ítélkezési gyakorlat értelmében a másodfokú (illetve adott esetben harmadokú bíróságoknak) lehetőleg tartózkodniuk kell a büntetések nem lényeges mértékű súlyosításától, illetve enyhítésétől.

Nem osztotta az ítélőtábla a VI. r. vádlott védőjének a büntetések belső arányosságára vonatkozó aggályát sem; az elsőfokú bíróság kellően mérlegelte a vádlottak terhére elbírált bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyát, az érintettek esetében a bűnhalmazatot, és nyilvánvalóan figyelemmel volt arra is, hogy VI. r. vádlott a büntetőeljárás tartama alatt települt ki az (ország megnevezése)-ba, ami lényegében a büntetőeljárás alóli szökés fogalmával azonosítható.

Tekintettel azonban arra, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására sem a törvényszék, sem pedig az előzetes letartóztatás elrendelésének mellőzése miatt fellebbezés folytán eljáró ítélőtábla másik tanácsa nem látott indokot, a jelen tanács ezt csupán jelezte.

A kiküszöbölt iratellenességből következik, hogy két olyan magánfél polgári jogi igényével mulasztott el érdemben foglalkozni a törvényszék, melyek az egyik esetében teljes mértékben, a másik magánfél tekintetében kis részben ugyan, de

érdemben elbíráható lett volna. A másodfokú bíróság ezért szem előtt tartva a 81/2010. BK véleménynek a másodfokú bíróságokra vonatkozó okfejtését (rendelkező rész második pontja) a Be. 335. § (2) bekezdése mint eljárásjogi szabály alapján az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 339. § (1) bekezdésére figyelemmel, alkalmazva a 344. § (1) bekezdését is ("többek közös károkozása") a magánfelek polgári jogi igényében a rendelkező rész szerinti mértékben marasztalta az érintett károkozó vádlottakat.

2. sz. magánfél esetében az ötszázezer forintot meghaladó mértékű és közelebből általa sem meghatározott összegszerűségű kártérítés megítélésére nem volt lehetőség, tekintettel arra, hogy a bíróság kötve volt a büntetőeljárásban a bizonyítás során megállapított tényleges kár összegéhez. Ez azonban nem zárja el a magánfelet attól, hogy a megítélt meghaladó polgári jogi igényét egyéb törvényes úton érvényesítse (polgári nem peres, vagy peres eljárásban).

A megítélt polgári jogi igényekhez kapcsolódó eljárási illeték lerovására nem került sor. Annak mértéke az igény előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a követelés 6%-a, de legalább 10.000,- Ft. A másodfokú bíróság a polgári jogi igények után az államnak fizetendő illeték mértékét ennek megfelelően állapította meg és nem alkalmazta az Itv. 74/A. § (1) bekezdését, tekintettel arra, hogy az kizárólag az illetékbélyeggel megfizetett illetékre vonatkozó ún. kerekítési szabály.

A jelen ügyben megállapítható, hogy az illeték előzetes lerovására, sehogy, így illetékbélyeggel sem került sor, ezért az illetékre vonatkozó eljárás a későbbiekben már az illetékes behajtására hatáskörrel rendelkező Nemzeti Adó- és Vámhivatalra tartozik.

V. r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény 99. § (1) és (2) bekezdése alapján, a többi előzetes fogvatartásban lévő vádlott esetében pedig a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján számította be az ítélet tábla az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésekbe.

Az elsőfokú bíróság tévesen tüntette fel a bűnjeljegyzék számát, mert az a vádhatóság ügykezeléséhez tartozott, ezért azt az irat alapján az ítélet tábla helyesbítette.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy VI. r. vádlottat terhelő bűnügyi költségről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, a most már jogerősen bűnösnek kimondott VI. r. vádlottat terhelő, első fokon felmerült bűnügyi költség viselésére, ezért a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélet tábla.

A másodfokú bíróság a Be. 381. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte VI. r. vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség megfizetésére és VIII. r. vádlott személyi azonosító igazolványa

alapján megállapította annak számát.

A kifejtettekből következik, hogy kizárólag az ügyész fellebbezése vezetett eredményre, a vádlottak és védőik fellebbezése nem, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét az ítélőtábla a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint, az ügyészi fellebbezésre tekintettel, illetve hivatalból is megváltoztatta, egyebekben viszont a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte a II., III., IV., V. és VII. r. vádlottakat a másodfokú eljárás során kirendelt védelmükkel felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

S z e g e d, 2015. február 9.

dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

dr. Katona Tibor s. k.
a tanács tagja, előadó

dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.III.402/2014/18. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 1.B.390/2011/293. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

S z e g e d, 2015. február 9.

dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke